

Súd: Správny súd v Banskej Bystrici
Spisová značka: TN-13S/36/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3023200139
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Antalová
ECLI: ECLI:SK:SpSBB:2025:3023200139.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Antalovej a členov senátu JUDr. Dariny Štoffovej a Mgr. Mariána Štulajtera (sudca spravodajca) v právnej veci žalobcu: Združenie domových samospráv, o.z., so sídlom Rovniankova 1667/14, 851 02 Bratislava, IČO: 31 820 174, zast.: Tkáč & Partners, s.r.o., so sídlom Hrnčiarska 29, 040 01 Košice, IČO: 53 929 691, proti žalovanému: Okresný úrad Trenčín, odbor opravných prostriedkov, so sídlom Hviezdoslavova 3, 911 01 Trenčín, za účasti ďalšieho účastníka konania: 1/ Marius Pedersen, a.s., so sídlom Opatovská 1735, 911 01 Trenčín, IČO: 34 115 901, zast.: Nomus s.r.o., so sídlom Havlíčkova 16, 811 4 Bratislava, IČO: 54 489 750, 2/ Mesto Trenčín, so sídlom Mierové námestie 2, 911 01 Trenčín, o preskúmanie zákonnosti Rozhodnutia žalovaného č. OU-TN-OOP3-2023/003449-006 zo dňa 16. marca 2023

rozhodol:

- I. Návrh žalobcu na prerušenie konania **z a m i e t a .**
- II. Žalobu **z a m i e t a .**
- III. Žalobcovi právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**
- IV. Ďalším účastníkom právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Administratívne konanie

1. Ďalší účastník 1/ ako navrhovateľ doručil dňa 12. mája 2022 Okresnému úradu Trenčín, odboru starostlivosti o životné prostredie (ďalej ako „orgán verejnej správy prvého stupňa“) podľa § 18 ods. 2 písm. d) a podľa § 29 ods. 1 písm. b) zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej ako „Zákon o posudzovaní vplyvov na životné prostredie“) oznámenie o zmene navrhovanej činnosti „Zariadenie na zhodnocovanie biologicky rozložiteľných odpadov – Kompostáreň Trenčín – zvýšenie kapacity“ (ďalej ako „zmena navrhovanej činnosti“), pričom areál ďalšieho účastníka 1/ „Kompostáreň Trenčín“ je situovaný mimo zastavaného územia Mesta Trenčín v katastrálnom území A..

2. Orgán verejnej správy prvého stupňa v zisťovacom konaní oznámil listom č. OU-TN-OSZP3-2022/019789-002 zo dňa 13. mája 2022 začatie konania a zaslal Oznámenie o zmene navrhovanej činnosti podľa § 29 ods. 6 Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie na zaujatie stanoviska rezortnému orgánu, povoľujúcemu orgánu, dotknutým orgánom a dotknutej obci a zverejnil bezodkladne aj informáciu pre verejnosť prostredníctvom webového sídla Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky. Orgánu verejnej správy prvého stupňa doručili podľa § 29 ods. 9 Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie svoje písomné stanoviská Okresný úrad Trenčín,

odbor krízového riadenia, Regionálny úrad verejného zdravotníctva so sídlom v Trenčíne, Okresný úrad Trenčín, odbor starostlivosti o životné prostredie, štátna správa ochrany ovzdušia, Okresný úrad Trenčín, odbor starostlivosti o životné prostredie, štátna vodná správa, Okresný úrad Trenčín, odbor starostlivosti o životné prostredie, štátna správa odpadového hospodárstva, Okresný úrad Trenčín, odbor starostlivosti o životné prostredie, štátna správa ochrany prírody a krajiny, Ministerstvo životného prostredia, odbor odpadového hospodárstva. Orgán verejnej správy prvého stupňa upovedomil listom č. OU-TN-OSZP3-2022/019789 – 015 zo dňa 13. júla 2022 o podkladoch rozhodnutia (stanoviská povoľujúceho orgánu, rezortného orgánu, dotknutých orgánov, dotknutej obce a doplňujúce podklady) a podľa § 33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej ako „Správny poriadok“) oznámil, že účastníci konania a zúčastnené osoby majú možnosť sa pred vydaním rozhodnutia vyjadriť k jeho podkladu a k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie, pričom k uvedenému upovedomeniu nebolo doručené žiadne stanovisko.

3. Na základe výsledkov zisťovacieho konania vydal orgán verejnej správy prvého stupňa dňa 25. júla 2022 Rozhodnutie č. OUTN-OSZP3-2022/019789-016, ktorým rozhodol, že zmena navrhovanej činnosti sa nebude posudzovať podľa Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie. Proti uvedenému rozhodnutiu podal v zákonnej lehote podaním zo dňa 1. augusta 2022 žalobca v postavení dotknutej verejnosti odvolanie. Žalovaný Rozhodnutím č. OU-TN-OOP3-2022/034076-003 zo dňa 27. októbra 2022 napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil orgánu verejnej správy prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

4. Dňa 15. decembra 2022 vydal orgán verejnej správy prvého stupňa Rozhodnutie č. OU-TN-OSZP3-2022/019789-025 (ďalej ako „rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa“), že zmena navrhovanej činnosti navrhovateľa (ďalšieho účastníka 1/) sa nebude posudzovať podľa Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie. Orgán verejnej správy prvého stupňa podľa § 29 ods. 13 Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie určil vo výroku rozhodnutia v bodoch 1. až 14 konkrétne podmienky pre eliminovanie alebo zmiernenie vplyvov navrhovanej činnosti na životné prostredie. V odôvodnení rozhodnutia orgán verejnej správy prvého stupňa popísal navrhovanú činnosť ďalšieho účastníka 1/, zmenu navrhovanej činnosti, priebeh administratívneho konania, obsah stanovísk dotknutých orgánov, obsah doplňujúcich informácií ďalšieho účastníka 1/ ku skutočnostiam v Rozhodnutí žalovaného č. OU-TN-OOP3-2022/034076-003 zo dňa 27. októbra 2022 a následne vyhodnotil vplyvy zmeny navrhovanej činnosti na chránené územia, ich ochranné pásma a biodiverzitu, na faunu, flóru a ich biotopy, na štruktúru a využívanie krajiny, na horninové prostredie, nerastné suroviny, geodynamické javy a geomorfologické pomery, na klimatické pomery, na ovzdušie, na vodné pomery, na obyvateľstvo, na pôdu, popísal synergické a kumulatívne vplyvy a vykonal posúdenie súladu zmeny navrhovanej činnosti s územnoplánovacou dokumentáciou, pričom primerane použil podľa § 29 ods. 3 Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie kritériá pre zisťovacie konanie v prílohe č. 10 daného zákona. Skonštatoval, že rezortný orgán, dotknutá obec a ani žiadny z dotknutých orgánov nepožadoval posudzovanie zmeny navrhovanej činnosti podľa Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, pričom pri dodržaní všeobecne platných záväzných predpisov a vhodných technických a bezpečnostných opatrení nebude mať zmena navrhovanej činnosti významný negatívny vplyv na životné prostredie. Zmenu navrhovanej činnosti je tak podľa orgánu verejnej správy prvého stupňa možné za plného rešpektovania všetkých zákonom stanovených požiadaviek a podmienok určených vo výrokovej časti rozhodnutia odporučiť k realizácii.

5. Proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy prvého stupňa podal odvolanie žalobca v procesnom postavení dotknutej verejnosti v zákonom stanovenej lehote, o ktorom rozhodol žalovaný Rozhodnutím č. OU-TN-OOP3-2023/003449-006 zo dňa 16. marca 2023 (ďalej ako „rozhodnutie žalovaného“) tak, že odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný uviedol obsah odvolania žalobcu a popísal priebeh administratívneho konania pred orgánom verejnej správy prvého stupňa.

6. K odvolacej námietke žalobcu, že v rozhodnutí zo zisťovacieho konania nebola navrhovateľovi (ďalšiemu účastníkovi 1/) určená podmienka výsadby izolačnej zelene, žalovaný uviedol, že žalobcovi v tomto bode jeho skôr podaného odvolania vyhovel, pričom v odôvodnení svojho zrušujúceho rozhodnutia uviedol, že v konaní bude potrebné posúdiť vplyv zmeny navrhovanej činnosti na ovzdušie a pohodu života obyvateľov a navrhnúť účinné opatrenia na elimináciu množstva rozptýlených emisií prachu, pachových látok a bioaerosólov do ovzdušia. Ďalší účastník 1/ ako navrhovateľ doplnil

svoje oznámenie o zmene navrhovanej činnosti, pričom žalobca bol preukázateľne oboznámený s predmetným dokumentom a navrhovanými opatreniami, pričom k nim nepodal žiadne námietky. Podľa žalovaného nie je skutočným cieľom žalobcu obhajoba verejného záujmu, ale prietahy v konaní s cieľom čo najdlhšie oddialiť vydanie právoplatného meritórneho rozhodnutia. Uvedená námietka žalobcu bola podľa žalovaného tiež všeobecne a nezrozumiteľne formulovaná. Žalobca len skonštatoval, že doplňujúce informácie ďalšieho účastníka 1/ sú chabé, zavádzajúce a navrhnuté opatrenia minimálne efektívne. Žalobca požadoval vykonávať aktívne prevzdušňovanie a realizovať uzavretý systém s biofiltrom a práčkou vzduchu vychádzajúc z BAT 34. Žalovaný podotkol, že BAT 34 je určený pre vnútorné aeróbne spracovanie biologického odpadu, teda spracovanie v uzavretých priestoroch, pričom ďalší účastník 1/ realizuje tzv. vonkajšie aeróbne spracovanie biologického odpadu, pre ktoré je určený BAT 36 a 37. V zmysle BAT 37 bude prevádzka kompostárne prispôbena poveternostným podmienkam a aktívne prevzdušňovanie kompostu je súčasťou technologického postupu jeho prípravy.

7. Ďalej žalovaný k námietkam žalobcu uviedol, že Zákon o posudzovaní vplyvov na životné prostredie v žiadnom ustanovení neurčuje, aby podkladom rozhodnutia zo zisťovacieho konania bolo záväzné stanovisko podľa § 16a ods. 1 zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (vodný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej ako „Zákon o vodách“). Na túto skutočnosť odkazuje aj Stanovisko Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky k aplikácii § 73 ods. 21 Zákona o vodách v konaniach podľa Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, v zmysle ktorého novela Zákona o vodách účinná od 1. januára 2022 bola pripravovaná v súčinnosti s novelou Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie. Nakoľko novela Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie nebola predložená do legislatívneho procesu a novela Zákona o vodách bola súčasťou novely zákona č. 442/2002 Z. z., ktorá prešla legislatívnym procesom a je účinná, v legislatívnom procese nebola odstránená posledná veta tohto ustanovenia. Zákon o posudzovaní vplyvov na životné prostredie neustanovuje, že je potrebné ku konaniam podľa tohto zákona predkladať záväzné stanovisko podľa § 16a Zákona o vodách, preto možno túto časť ustanovenia § 73 ods. 1 Zákona o vodách považovať zatiaľ za nevykonateľnú. V dôsledku nezosúladenia schválenia noviel Zákona o vodách a Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie v legislatívnom procese aktuálne aplikácia ustanovenia § 73 ods. 21 poslednej vety Zákona o vodách nie je možná. Žalovaný tiež dodal, že záväzné stanovisko podľa § 16a ods. 1 Zákona o vodách sa vydáva len pre tie činnosti, ktorých realizáciou môže dôjsť k nesplneniu environmentálnych cieľov podľa § 16 ods. 6 písm. b) Zákona o vodách, pričom odkázal na Usmernenie Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 4876/2019-4.1 zo dňa 28. januára 2019. Príklady činností, pri ktorých môže dôjsť k nesplneniu environmentálnych cieľov podľa § 16 ods. 6 písm. b) Zákona o vodách vymenúva aj dôvodová správa k zákonu č. 516/2021 Z. z. Realizáciou zmeny navrhovanej činnosti nedôjde k zmenám fyzikálnych vlastností útvaru povrchovej vody alebo k zmenám hladiny útvaru podzemnej vody. V zmysle uvedeného žalovaný vyhodnotil námietku žalobcu ako nedôvodnú.

8. K námietke žalobcu, že orgán verejnej správy prvého stupňa nevyhodnotil zmenu navrhovanej činnosti podľa kritérií z prílohy č. 10 Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, žalovaný uviedol, že žalobca sa zrejme dôkladne neoboznámil s rozhodnutím orgánu verejnej správy prvého stupňa, keďže tento vyhodnotenie zmeny navrhovanej činnosti podľa kritérií z prílohy č. 10 Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie uviedol na stranách 20 až 24 svojho rozhodnutia. Žalovaný tiež skonštatoval, že orgán verejnej správy prvého stupňa si obstaral všetky potrebné podklady a vydal rozhodnutie v súlade s § 32 a § 46 Správneho poriadku.

9. K námietke žalobcu, že rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa nemá náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 ods. 1 Správneho poriadku, žalovaný uviedol, že orgán verejnej správy prvého stupňa postupoval v súlade s § 47 ods. 3 Správneho poriadku, keď v odôvodnení rozhodnutia uviedol ako posúdil kritériá z prílohy č. 10 Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie vo vzťahu k zmene navrhovanej činnosti a ako sa vyrovnal s doručenými stanoviskami dotknutých orgánov, rezortného orgánu a povoľujúceho orgánu. Žalobca pred vydaním odvolaním napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa nedoručil žiadne vyjadrenie.

Správna žaloba

10. Žalobca sa v postavení zainteresovanej verejnosti podľa § 42 ods. 1 písm. a) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej ako „SSP“) správnou žalobou

podanou v zákonom stanovenej lehote domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného a rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa. Žalobca v bode 1 správnej žaloby (Úvod) poukázal na ustanovenia niektorých zákonov (zákon č. 17/1992 Zb. o životnom prostredí v znení neskorších predpisov (ďalej ako „Zákon o životnom prostredí“), Správny súdny poriadok, Správny poriadok), na Ústavu Slovenskej republiky a čl. 4 a 5 Aarhuského dohovoru, na zásadu právnej istoty a legitímnych ustanovení, činnosť žalovaného s poukazom na Gaussovu krivku normálneho rozloženia a Shelfordov zákon tolerancie a tvrdil, že rozhodnutím žalovaného boli porušené ústavné práva verejnosti vyplývajúce z čl. 44, 45, 46, 30 ods.1 a 51 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky. Žalobca uviedol viaceré všeobecné tvrdenia a konštatovania a názor, že „... žalované rozhodnutie nebolo prijaté v súlade s Aarhuským dohovorom ale v rozpore s ním.“ V bode 2 správnej žaloby (Základné náležitosti správnej žaloby a priebeh konania) poukázal na to, že je občianskym združením pôsobiacim vo sfére ochrany verejného záujmu v oblasti životného prostredia a poukázal na priebeh administratívneho konania. V bode 3 správnej žaloby (Žalobné body Napadnutého rozhodnutia) s poukazom na § 191 ods. 1 písm. c), d), f) a g) SSP všeobecne namietal, že napadnuté rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia vecí, je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, že skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu a v konaní došlo zároveň aj k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci.

12. Žalobca v bode 4 správnej žaloby (Odôvodnenie) zdôraznil, že mu vždy išlo o úplné, presné a správne informácie o životnom prostredí, príčinách stavu a následkoch, ktoré konkrétny projekt na životné prostredie bude mať. Poukázal tiež na ustanovenia Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie (§ 2, § 20 a, § 24 ods. 2, § 29 ods. 3, 12 a 13, § 38 ods. 3, § 64), na ustanovenia Správneho poriadku (§ 3 ods. 4 a 5, § 4 ods. 2 a § 47 ods. 3), na ustanovenia Zákona o životnom prostredí (§ 11 a 12) a uviedol zoznam právnych aktov Európskej únie, ktoré boli prevzaté do právneho poriadku Slovenskej republiky podľa § 66 Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie. Zároveň citoval vybrané časti odôvodnení Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 341/2007, Uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 1/2014 a Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžk/15/2017.

13. Žalobca namietal, že „napadnuté rozhodnutie“ vo vyhodnotení kritérií podľa prílohy č. 10 Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie neobsahovalo vyhodnotenie žiadnych ukazovateľov podľa osobitných hmotnoprávnych predpisov, a teda je úvaha orgánu verejnej správy svojvoľná a „mimo zákonom predpokladaných rozsah úvah“, ktoré sa pri skúmaní zaťaženia životného prostredia majú aplikovať. Vyhodnotenie podľa § 11 a 12 Zákona o životnom prostredí predstavuje minimálny nutný rozsah skúmania vplyvov na životné prostredie. Rozhodnutím zo zisťovacieho konania sa podľa žalobcu „prekonáva hmotnoprávna ochrana životného prostredia podľa § 11 Zákona o životnom prostredí a procesnoprávna ochrana podľa § 38 ods. 3 Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a je determinované úvahou orgánu verejnej správy o tom, aké vplyvy sa predpokladajú z vecných hľadísk určených prílohou č. 10 k Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie. Orgán verejnej správy podľa žalobcu rezignoval na aplikáciu systematického, logického a teleologického výkladu práva v zmysle súdnej judikatúry. Ani jedna pripomienka žalobcu nie je podľa neho takýmto spôsobom vyhodnotená. Uplatnenie kritérií podľa prílohy č. 10 Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie nie je v rozhodnutiach orgánov verejnej správy viazané na jednotlivé osobitné právne predpisy upravujúce prahové hodnoty pre jednotlivé časti životného prostredia. Žalobca tvrdil, že všetky jeho pripomienky uvedené vo vyjadrení k zámeru a aj odvolacie námietky boli relevantné a dostatočne konkrétne. Žalobca ďalej namietal, že „správny orgán“ v odôvodnení svojho rozhodnutia neposúdil opodstatnenosť jeho relevantných a konkrétnych námietok. Len samotné konštatovanie, že námietka žalobcu je neopodstatnená, nie je riadnym odôvodnením rozhodnutia.

14. Žalobca ďalej namietal, že orgány verejnej správy v napadnutých rozhodnutiach neurčili stav ovzdušia v zaťažovanom území, „vplyv navrhovanej činnosti ani stav, ktorý má nastať po realizácii samotného zámeru“. V rozhodnutiach orgánov verejnej správy nie je možné nájsť prahové hodnoty vo vzťahu k ochrane ovzdušia, ale ani k ochrane vôd. Rozhodnutia orgánov verejnej správy tak nespĺňajú náležitosti v zmysle Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, nakoľko žalobca ani nedokáže identifikovať, či celková možná zaťaženosť územia bola prekročená alebo nie. Preto je pre žalobcu aj obtiažne naformulovať konkrétnejší žalobný bod. Žalobca poukázal na Rozhodnutie Európskeho súdu

pre ľudské práva vo veci Vetrenko v. Moldavsko a tvrdil, že „rozhodnutie“ nie je zákonné, keďže boli porušené povinnosti podľa § 20a Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, teda nebola uvedená úvaha opodstatnenosti a účelnosti uložených podmienok. Uložené podmienky podľa žalobcu nespĺňajú cieľ, účel a zmysel podmienok rozhodnutia zo zisťovacieho konania. Uložené podmienky realizácie zámeru podľa žalobcu nespĺňajú charakteristiku zmierňujúcich opatrení podľa § 29 ods. 13 Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a § 17 ods. 1 Zákona o životnom prostredí. Určené povinnosti sú len „nekvalifikovaným uvedením arbitrárných povinností, ktorých jediným účelom a cieľom je iba ich formalistické uvedenie v rozhodnutí bez toho, aby bol preukázaný ich účel zmierňovania negatívnych vplyvov navrhovanej činnosti a či bez toho, aby sa preukázal ich akýkoľvek environmentálny prínos“. Niektoré povinnosti sú len určením ďalšieho zisťovania stavu a vplyvov na životné prostredie v nasledujúcich povoľovacích konaniach. Formalizmus uložených opatrení spočíva v tom, že sú iba „doslovným odpisom pripomienok doručených príslušnému úradu“.

15. Žalobca tvrdil, že „rozhodnutie“ nie je odôvodnené podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku. Podľa jeho názoru môže správny súd preskúmať len také rozhodnutie, ktoré obsahuje zoznam podkladov rozhodnutia, aby bolo možné „skontrolovať“ či úrad konal v súlade so zásadou materiálnej pravdy, ďalej voľnú úvahu podľa § 33 ods. 4 Správneho poriadku, kauzálny nexus právneho vyhodnotenia a vyhodnotenie pripomienok účastníkov konania. Orgán verejnej správy neuviedol vecné a právne vyhodnotenie pripomienok a doručených stanovísk, čo popiera účel a zmysel rozhodnutia podľa Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie. Rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa sú tak len formalistickými dokumentmi.

16. Podľa žalobcu nebolo v konaní zohľadnené stanovisko podľa § 16a ods. 1 Zákona o vodách, ktoré je povinným podkladom rozhodnutia v zisťovacom konaní. O stanovisko nepožiadali ďalší účastník 1/ ako navrhovateľ a orgán verejnej správy ani netrval na jeho predložení, v dôsledku čoho je rozhodnutie vydané v rozpore s § 32 ods. 1 Správneho poriadku pre neúplné zistenie skutkového stavu. Žalobca uviedol, že ide o transpozíciu „európskej smernice o vodách“ v zmysle Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-461/2013, podľa ktorého nesmie byť povolený projekt, ktorý nemá vyhodnotené vplyvy na vody podľa Smernice o vodách. Žalovaný uviedol svoj názor na podstatu záväzného stanoviska podľa § 16a ods. 1 Zákona o vodách a poukázal na Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžp/3/2012.

17. Žalobca ďalej v správnej žalobe tvrdil, že orgán verejnej správy „nerozhodoval v administratívnom konaní v súlade so zákonom o odpadoch, a to z dôvodu absencie eurokonformného výkladu“. Následne žalobca všeobecne popísal ciele politiky v oblasti odpadov a tvrdil, že orgány verejnej správy „majú povinnosť implementácie eurokonformného výkladu prostredníctvom tzv. nepriameho účinku relevantnej únijnej regulácie“. Orgány verejnej správy mali aj v danom prípade postupovať tak, aby bol naplnený cieľ Smernice o odpadoch a Smernice o skládkach odpadov, čo sa nestalo, a teda rozhodli nezákonne. Podľa žalobcu je „frustrujúce, že takémuto primitívnemu, akože „zhodnocovaniu“ biologicky rozložiteľného odpadu, privolili všetky správne orgány v procese posudzovania vplyvov na životné prostredie“. Orgán verejnej správy podľa žalobcu „nesprávne aplikoval relevantné ustanovenia osobitných právnych predpisov povolením takejto produkcie nekvalitného kompostu s nízkym pomerom uhlíka k dusíku, ktorý neobsahuje humusové látky a ani nezlepšuje obsah organických látok v pôde“. Orgán verejnej správy „nevyvažoval právo na podnikanie a právo na priaznivé životné prostredie a zohľadnil len záujem navrhovateľa zarobiť na príjme odpadov do kompostárne a s minimálnymi nákladmi pri výlučne negatívnych vplyvoch na životné prostredie nasmerovať akože kompost na rekultivácie vlastných skládok, čím navrhovateľ iba ušetrí náklady na nákup náhradných materiálov“. Podľa žalobcu preto dostáva cirkulárna ekonomika a životné prostredie „na frač“. Žalobca tvrdil, že orgány verejnej správy neuvažujú nad vyšším environmentálnym štandardom ako uviedol ďalší účastník 1/ v zmene svojho zámeru, ale len mechanicky prebrali jeho návrh bez toho, aby sa zaoberali tým, či môže byť environmentálne kvalitnejší. Takéto rozhodovanie je podľa žalobcu v rozpore s „quintuple helix modelom verejnej správy“. Orgány verejnej správy nerozhodovali tak, aby Slovenská republika smerovala k dosiahnutiu cieľov určených Európskou úniou v politikách pre lepšie životné prostredie. Orgány verejnej správy boli viazané rozhodovať s prihliadnutím na právne záväzné akty Európskej únie, ktoré zaväzujú Slovenskú republiku na dosahovanie „určitých“ cieľov, čo sa však nestalo.

18. Žaloba ďalej namietala, že podkladom pre rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa a rozhodnutie žalovaného nebola rozptyľová štúdia. Taktiež nebol označený osobitný právny predpis

a počiatočný stav životného prostredia v časti ovzdušia, nebol kvantifikovaný vplyv realizácie zámeru a ani to, či „táto zmena“ neprekročí prahové hodnoty pre maximálnu únosnosť zaťaženia územia. Podľa žalobcu je neadekvátne a arbitrárne iba odhadovať množstvá zdrojov znečisťovania ovzdušia. Zhodnocovanie biologicky rozložiteľných odpadov je nedokonalý aeróbny proces na otvorenej ploche bez odvádzania vzdušiny do práčky vzduchu alebo biofiltra. Prevzdušňovanie iba prekopávaním nezabezpečí potrebný prísun vzduchu k materiálom a ani rovnomernú teplotu v celom objeme skládky. Hmotnostné toky emisií NH₃ musia byť vypočítané na základe deklarovaných kapacít a emisných faktorov podľa Európskej agentúry pre životné prostredie.

19. Žalobca namietal, že v konaní požadoval zabezpečenie opatrení v súlade s BAT 34, 36 a 37, ktoré by zabezpečili uzavretie systému a odvod emisiami zaťaženej vzdušiny a aeróbného procesu do práčky a biofiltra, ktoré dokážu účinne eliminovať najmä tuhé znečisťujúce látky, amoniak a síru. Orgány verejnej správy podľa žalobcu nepreukázali schopnosť ďalšieho účastníka 1/ zabezpečiť pri kapacite 15 000 t / rok účinnú elimináciu emisií zo vzdušiny a ani dôvod, prečo by eliminácia znečisťujúcich látok vyrobených pri procesoch mala byť iná ako maximálna možná. Nepostupovali tak v súlade s účelom a cieľom Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, ako aj zákona č. 137/2010 Z. z. o ovzduší v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ovzduší“) a Zákona o odpadoch.

20. Žalobca v bode 5. správnej žaloby žiadal, aby správny súd položil Súdnemu dvoru Európskej únie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie prejudiciálnu otázku o súladnosti aplikácie práva v oblasti posudzovania vplyvov na životné prostredie „so zmluvami“ v znení: „a) Či postup správneho orgánu, ktorým sa neustanoví záväzná podmienka v rozhodnutí z konania o posudzovaní vplyvov na životné prostredie bez toho, aby boli určené porovnateľné alebo lepšie opatrenia na ochranu životného prostredia, je v súlade s právom Európskej únie; b) Či postup správneho orgánu, keď ani neuvažuje o prísnejšom environmentálnom štandarde ako je uvedené v zámere navrhovateľa, je v súlade so Smernicou EIA a právom Európskej únie“.

21. Vzhľadom na uvedené žalobca žiadal, aby správny súd zrušil rozhodnutie žalovaného spolu s rozhodnutím orgánu verejnej správy prvého stupňa a vec vrátil orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň žiadal, aby mu správny súd priznal voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania.

Vyjadrenie žalovaného k správnej žalobe

22. Žalovaný vo vyjadrení k správnej žalobe zosumarizoval priebeh administratívneho konania a uviedol podstatný obsah rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa. Podotkol, že žalobca v správnej žalobe zopakoval identické námietky, ktoré vzniesol už v podanom odvolaní zo dňa 19. decembra 2022, pričom žiadnym spôsobom nenapadol argumentáciu žalovaného v napadnutom rozhodnutí, a ďalej namietal aj skutočnosti, ktoré neboli predmetom podaného odvolania. Správna žalobca je podľa žalovaného koncipovaná všeobecne, žiadna z podaných námietok nie je odôvodnená vo vzťahu ku konkrétnej posudzovanej zmene navrhovanej činnosti a žalobca sa vo svojich tvrdeniach neodvoláva na žiadnu konkrétnu skutočnosť z predloženého administratívneho spisu.

23. Žalovaný uviedol, že podkladom jeho rozhodnutia bol administratívny spis orgánu verejnej správy prvého stupňa a žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol správnu úvahu pri použití právnych predpisov a vyrovnal sa s návrhmi a námietkami žalobcu. Orgán verejnej správy prvého stupňa postupoval v súlade s § 47 ods. 3 Správneho poriadku, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, vychádzajúc z § 29 ods. 3 Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a z doručených podkladov, ako posúdil kritériá z prílohy č. 10 Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie vo vzťahu k predloženému oznámeniu o zmene navrhovanej činnosti, ďalej ako sa vyrovnal s doručenými stanoviskami dotknutých orgánov, rezortného orgánu a povolujuceho orgánu.

24. Zákon o posudzovaní vplyvov na životné prostredie neurčuje, aby podkladom rozhodnutia zo zisťovacieho konania bolo záväzné stanovisko podľa § 16a ods. 1 Zákona o vodách. Nakoľko bolo ustanovenie § 73 ods. 21 Zákona o vodách v dôsledku nezosúladenia schválenia noviel Zákona o vodách a Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie v legislatívnom procese vo svojom znení

nevykonateľné, novelou Zákona o vodách účinnou od 1. mája 2023 bola z ustanovenia § 73 ods. 21 Zákona o vodách vypustená druhá veta.

25. Žalobca svoje tvrdenie, že výsledkom navrhovanej činnosti bude produkcia nekvalitného kompostu s nízkym pomerom uhlíka k dusíku, ktorý neobsahuje humusové látky a nezlepšuje obsah organických látok v pôde, nezdôvodnil. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol, že tvrdenia žalobcu o nekvalitnom a neefektívnom spôsobe kompostovania boli neodôvodnené. Žalobca požadoval vykonávať aktívne prevzdušňovanie a realizovať uzavretý systém s biofiltrom a práčkou vzduchu vychádzajúc z BAT 34 v zmysle Vykonávacieho rozhodnutia komisie (EÚ) č. 2018/1147 z 10. augusta 2018, ktorým sa podľa Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/75/EÚ stanovujú závery o najlepších dostupných technikách (BAT) pri spracovaní odpadu (ďalej ako „Vykonávacie rozhodnutie komisie“). Ďalší účastník 1/ ako navrhovateľ realizuje vonkajšie aeróbne spracovanie biologického odpadu, pre ktoré je určený BAT 36 a 37. V zmysle BAT 37 bude prevádzka kompostárne prispôbena poveternostným podmienkam a aktívne prevzdušňovanie kompostu je súčasťou technologického postupu jeho prípravy. Navrhovaná činnosť teda bude v súlade s najlepšou dostupnou technikou v zmysle Vykonávacieho rozhodnutia komisie. Žalobca o navrhovanej činnosti bez uvedenia akýchkoľvek dôvodov tvrdí, že jej realizáciu bude vznikať nekvalitný kompost.

26. Podľa žalovaného námietku absencie vyhodnotenia navrhovaných činností podľa ukazovateľov osobitných hmotnoprávných predpisov a ich zmien uvádza žalobca identicky vo viacerých konaniach vedených podľa Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie bez ohľadu na posudzovanú činnosť. Orgán verejnej správy prvého stupňa v rozhodnutí zo zisťovacieho konania popísal jednotlivé vplyvy navrhovanej činnosti na životné prostredie a na str. 20 – 21 a v súlade s prílohou č. 10 Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie ich vyhodnotil. Posúdil aj doručené stanoviská dotknutých orgánov, povolujujúceho orgánu a rezortného orgánu. Žalobca nedoručil orgánu verejnej správy prvého stupňa stanovisko podľa § 23 ods. 4 Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, ani sa v priebehu celého zisťovacieho konania nevyjadril k podkladom rozhodnutia. Orgány verejnej správy v predmetom prípade nerozhodujú podľa Zákona o odpadoch. Žalobca nepoukázal na žiadnu nezákonnosť a ako dôvod nesúladu uviedol len absenciu eurokonformného výkladu.

27. K námietke žalobcu ohľadom vplyvu zmeny navrhovanej činnosti na stav ovzdušia predmetnej lokality žalovaný uviedol, že žalobca sa zrejme s predloženým oznámením o zmene navrhovanej činnosti vôbec neoboznámil, nakoľko stav ovzdušia v predmetnej lokalite bol popísaný v kapitole 6. Rozptylová štúdia, resp. emisno-technologický odborný posudok bude podkladom udelenia súhlasu na prevádzkovanie stredného zdroja znečisťovania ovzdušia v zmysle § 17 ods. 1 Zákona o ovzduší tak, ako to vo svojom odbornom stanovisku č. OU-TN-OSZP3-2022/020090-02 zo dňa 1. júna 2022 uviedol príslušný dotknutý orgán na úseku ochrany ovzdušia.

28. Žalobca ďalej podľa žalovaného neuviedol žiadnu skutočnosť na podporu svojich tvrdení, že uložené podmienky nespĺňajú charakteristiku zmiernujúcich opatrení v zmysle § 29 ods. 13 Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, ani podľa § 17 ods. 1 Zákona o životnom prostredí. Podmienky zmiernenia negatívnych vplyvov zmeny navrhovanej činnosti boli určené dotknutými orgánmi, rezortným orgánom a samotným spracovateľom dokumentácie a boli orgánom verejnej správy prvého stupňa prenesené do výrokovvej časti rozhodnutia, pričom jednotlivé podmienky sú konkrétne, vykonateľné a odôvodnené.

29. Žalovaný mal za to, že postup žalobcu v správnom konaní vykazuje znaky šikanózneho konania, ktorého jediným účelom je spôsobovať prieťahy v konaní. Žalobca sa do zisťovacieho konania prihlásil až po zverejnení rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa, pričom jeho jedinou relevantnou námietkou bola požiadavka výsadby izolačnej zelene pozdĺž areálu. Žalovaný jeho námietke vyhovel a vrátil vec orgánu verejnej správy prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie. Orgán verejnej správy prvého stupňa vyhovel požiadavke žalobcu a určil do výrokovvej časti rozhodnutia pre ďalšieho účastníka 1/ podmienku výsadby izolačnej zelene. Žalobca napriek tomu opäť podal odvolanie, pričom tentokrát požadoval realizáciu vnútorného spôsobu kompostovania biologicky rozložiteľného odpadu s použitím práčky vzduchu a biofiltrov, nakoľko ním navrhované opatrenia výsadby izolačnej zelene už neboli dostatočné. Žalobca bol oboznámený so všetkými podkladmi rozhodnutia, pričom mal možnosť sa k nim vyjadriť, avšak toto právo nevyužil. V celom priebehu zisťovacieho konania sa žalobca k predloženému oznámeniu o zmene navrhovanej činnosti vyjadril len v podaných odvolaniach. Dôkazom

šikanózneho postupu žalobcu je aj skutočnosť, že žalobca namietal v odvolaní zo dňa 1. augusta 2022 nevykonanie konzultácii podľa § 63 Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie v procese zisťovacieho konania. Žalobca sa pritom zisťovacieho konania nezúčastnil, napriek tomu namietal, že mu bolo znemožnené efektívne sa zúčastniť procesu EIA. Žalobca v prejednávanej veci nemal záujem na ochrane životného prostredia, ale viedol len spor pre spor. Žalovaný poukázal na Uznesenia Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Svk/14/2021 a sp. zn. 3Svk/18/2021.

30. Vzhľadom na uvedené žalovaný žiadal správny súd, aby podľa § 28 SSP správnu žalobu žalobcu ako žalobu, ktorá má zjavne šikanózny charakter, odmietol, resp. ju zamietol ako nedôvodnú.

Vyjadrenie ďalšieho účastníka 1/ k správnej žalobe

31. Ďalší účastník 1/ vo svojom vyjadrení k správnej žalobe zo dňa 22. septembra 2023 uviedol, že je daný dôvod na odmietnutie správnej žaloby podľa § 98 ods. 1 písm. h) SSP v spojení s § 28 SSP, nakoľko správna žaloba má zjavne šikanózny charakter. Ak by správny súd správnu žalobu neodmietol pre jej šikanózny charakter, ďalší účastník 1/ ju považoval v celom rozsahu za nedôvodnú. Zo správnej žaloby totiž nie je vôbec zrejmé, na akých konkrétnych skutkových a právnych dôvodoch žalobca zakladá nezákonnosť rozhodnutia žalovaného a rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa. V správnej žalobe absentuje vymedzenie žalobných dôvodov ako náležitosti podľa § 182 ods. 1 písm. e) SSP. Ďalej poukázal na to, že žalobca v správnej žalobe len cituje ustanovenia právnych predpisov a opätovne uplatnil tie isté námietky, ktoré už vnesol v odvolaní proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy prvého stupňa bez ohľadu na argumentáciu žalovaného v napadnutom rozhodnutí. Žalobca v rámci konania uplatňoval pripomienky, ktoré boli zjavne neopodstatnené a nemali význam pre rozhodnutie vo veci. Ďalší účastník 1/ mal za to, že obe rozhodnutia obsahujú dostatočné odôvodnenie v súlade s § 47 ods. 3 Správneho poriadku, ako aj s § 20a písm. a) v spojení s § 29 ods. 13 Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie. Jednotlivé námietky a pripomienky žalobcu v správnej žalobe sú podľa ďalšieho účastníka 1/ všeobecné, nedôvodné a vo väčšine prípadov aj nezrozumiteľne formulované, pričom poukázal na konkrétne prípady. Ide o šablónovú žalobu, ktorú žalobca pravdepodobne celoplošne využíva na iniciovanie konaní o preskúmanie rozhodnutí vydaných podľa Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie. Zároveň ďalší účastník 1/ poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov ako správnych súdov, ktorými boli šikanózne správne žaloby odmietnuté. Ďalší účastník konania 1/ preto žiadal, aby správny súd správnu žalobu odmietol podľa § 98 ods. 1 písm. h) SSP v spojení s § 28 SSP, alternatívne aby správny súd správnu žalobu zamietol podľa § 190 SSP.

Replika žalobcu

32. Žalobca v replike uviedol vo vzťahu k vyjadreniu žalovaného, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nemá osobitné náležitosti podľa § 20a písm. a) Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie. Ďalej uviedol, že orgánu verejnej správy prikazuje posúdiť vplyv na vody nie Zákon o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, ale „právne záväzný rozsudok SDEU sp. zn. C-461/13“. Žalobca všeobecne argumentoval absenciou eurokonformného výkladu a rozporoval tvrdenie žalovaného o šikanóznom charaktere konania žalobcu s poukazom na názory a konanie B. C. a tvrdený oportunistický postoj žalovaného. Žalobca sa ďalej vyjadril k právu na konzultácie podľa čl. 6 ods. 5 Smernice č. 2011/92/EÚ Európskeho parlamentu a Rady o posudzovaní vplyvov určitých verejných a súkromných projektov na životné prostredie (ďalej ako „Smernica EIA“) a popísal svoj postoj k rozhodovacej praxi súdov Slovenskej republiky vo vzťahu k jeho osobe, ktorá podľa jeho názoru porušuje základné právo na spravodlivosť „v kombinácii s politickou diskrimináciou na politickú objednávku“. K vyjadreniu ďalšieho účastníka 1/ žalobca uviedol, že rozhodnutie žalovaného je nezákonné, keďže žalovaný ignoroval vnútroštátnu, medzinárodnú a európsku právnu úpravu, ďalej uviedol tvrdenia vo vzťahu k náležitostiam rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa § 20a Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, povinnosti spracovať emisný posudok a vyjadril svoje postoje k otázke zneužitia práva a prieťahov v konaní. Odmietnutie správnej žaloby tak, ako to navrhoval ďalší účastník 1/, považoval žalobca za porušenie základného práva na spravodlivosť podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

33. Žalovaný a ani ďalší účastníci konania nevyužili svoje právo podať dupliku k replike žalobcu.

Posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov

34. Zákomom č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov bol zriadený Správny súd v Banskej Bystrici. Podľa § 3 ods. 3 písm. a) uvedeného zákona výkon súdnictva prechádza od 1. júna 2023 z krajských súdov na správne súdy vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. júna 2023 daná právomoc správnych súdov, a to z Krajského súdu v Banskej Bystrici, Krajského súdu v Trenčíne a Krajského súdu v Žiline na Správny súd v Banskej Bystrici. Vzhľadom na uvedené sa toto konanie pôvodne vedené na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 13S/36/2023 vedie na Správnom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. TN-13S/36/2023.

33. Správny súd v Banskej Bystrici ako vecne a miestne príslušný súd vec prejednal na nariadenom pojednávaní dňa 24. apríla 2025, na ktoré boli účastníci konania riadne a včas predvolaní v súlade s § 108 ods. 2 SSP v neprítomnosti žalobcu, ktorý svoju neúčasť na pojednávaní neospravedlnil, a v neprítomnosti ďalšieho účastníka 2/, ktorý svoju neúčasť na pojednávaní neospravedlnil. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného spolu s rozhodnutím orgánu verejnej správy prvého stupňa z dôvodov uplatnených v správnej žalobe správny súd dospel k záveru, že správna žaloba nie je dôvodná.

34. Poverená zástupkyňa žalovaného na pojednávaní zotrvala v celom rozsahu na predchádzajúcom vyjadrení žalovaného a zdôraznila podstatné dôvody, prečo považuje rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa za zákonné.

35. Zástupkyňa ďalšieho účastníka 1/ na pojednávaní zotrvala v celom rozsahu na predchádzajúcom vyjadrení ďalšieho účastníka 1/, zdôraznila jeho názor o šikanóznom charaktere správnej žaloby a žiadala, aby správny súd správnu žalobu odmietol, prípadne ako nedôvodnú zamietol.

36. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmavajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

37. Podľa § 28 SSP správny súd môže výnimočne odmietnuť žalobu fyzickej osoby a právnickej osoby, ktorá má zjavne šikanózný charakter alebo ktorou sa sleduje zneužitie práva či jeho bezúspešné uplatňovanie. Správny súd môže tiež sankcionovať procesné úkony účastníkov konania, ktoré slúžia na zneužitie práv, najmä na prieťahy v konaní.

38. Podľa § 42 ods. 1 písm. a) SSP ak má zainteresovaná verejnosť alebo dotknutá verejnosť (ďalej len „zainteresovaná verejnosť“) právo podľa osobitného predpisu na účasť v administratívnom konaní vo veciach životného prostredia, je oprávnená podať správnu žalobu podľa § 6 ods. 2 písm. a).

39. Podľa § 134 ods. 1 SSP správny súd je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak nie je ďalej ustanovené inak.

40. Podľa § 190 SSP ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

41. Podľa § 18 ods. 2 písm. d) Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie predmetom zisťovacieho konania o posudzovaní vplyvov navrhovanej činnosti alebo zmeny navrhovanej činnosti (ďalej len "zisťovacie konanie") musí byť každá zmena navrhovanej činnosti uvedenej v prílohe č. 8 časti B, ktorá môže mať významný nepriaznivý vplyv na životné prostredie, ak ide o činnosť už posúdenú, povolenú, realizovanú alebo v štádiu realizácie.

42. Podľa § 20a Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie rozhodnutie vydané v zisťovacom konaní a záverečné stanovisko okrem všeobecných náležitostí rozhodnutia obsahuje a) odôvodnenie rozhodnutia vydaného v zisťovacom konaní podľa § 29 ods. 13 alebo

- b) odôvodnenie záverečného stanoviska vrátane toho, ako sa príslušný orgán vysporiadal s jednotlivými stanoviskami doručenými v priebehu posudzovania vplyvov, ako aj s odborným posudkom podľa § 36 a dôvody odsúhlasenia alebo neodsúhlasenia realizácie navrhovanej činnosti podľa § 37 ods. 4 a prílohy č. 12 časti VII a
- c) ďalšie údaje uvedené v prílohe č. 12.

43. Podľa § 24 ods. 2, 3, 4 Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie (2) Dotknutá verejnosť má postavenie účastníka v konaniach uvedených v tretej časti a následne postavenie účastníka v povoľovacom konaní k navrhovanej činnosti alebo jej zmene, ak uplatní postup podľa odseku 3 alebo odseku 4, ak jej účasť v konaní už nevyplýva z osobitného predpisu. Právo dotknutej verejnosti na priaznivé životné prostredie, ktorá prejavila záujem na navrhovanej činnosti alebo jej zmene postupom podľa odseku 3 alebo odseku 4, môže byť povolením navrhovanej činnosti alebo jej zmeny alebo následnou realizáciou navrhovanej činnosti alebo jej zmeny priamo dotknuté.

(3) Verejnosť prejaví záujem na navrhovanej činnosti alebo jej zmene a na konaní o jej povolení podaním

- a) odôvodneného písomného stanoviska k zámeru podľa § 23 ods. 4,
- b) odôvodnených pripomienok k rozsahu hodnotenia navrhovanej činnosti alebo jej zmeny podľa § 30 ods. 8,

c) odôvodneného písomného stanoviska k správe o hodnotení činnosti podľa § 35 ods. 2,

d) odôvodneného písomného stanoviska k oznámeniu o zmene podľa § 29 ods. 9.

(4) Verejnosť má právo podať odvolanie proti rozhodnutiu o tom, či sa navrhovaná činnosť alebo jej zmena má posudzovať podľa tohto zákona (ďalej len "rozhodnutie vydané v zisťovacom konaní"), alebo proti záverečnému stanovisku aj vtedy, ak nebola účastníkom zisťovacieho konania alebo konania o vydaní záverečného stanoviska alebo jeho zmeny. Za deň doručenia rozhodnutia sa pri podaní takého odvolania považuje pätnásty deň zverejnenia rozhodnutia vydaného v zisťovacom konaní podľa § 29 ods. 15 alebo záverečného stanoviska príslušným orgánom podľa § 37 ods. 6. Verejnosť podaním odvolania zároveň prejaví záujem na navrhovanej činnosti a na konaní o jej povolení.

44. Podľa § 29 ods. 1, 2, 3, 4, 6, 8, 9, 10, 11, 13 Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie (1) Ak ide o navrhovanú činnosť uvedenú v § 18 ods. 2, navrhovateľ je povinný pred začatím povoľovacieho konania k navrhovanej činnosti doručiť príslušnému orgánu písomne a elektronicky

a) zámer s náležitosťami podľa § 22 ods. 3 a prílohy č. 9, ak má byť predmetom zisťovacieho konania navrhovaná činnosť alebo

b) oznámenie o zmene navrhovanej činnosti vypracované podľa prílohy č. 8a, ak má byť predmetom zisťovacieho konania zmena navrhovanej činnosti.

(2) Príslušný orgán na základe zámeru alebo oznámenia o zmene navrhovanej činnosti vykoná zisťovacie konanie o posudzovaní navrhovanej činnosti k zámeru alebo k oznámeniu o zmene navrhovanej činnosti a rozhodne, či sa predmet zisťovacieho konania bude posudzovať podľa tohto zákona.

(3) Ak sa rozhoduje o tom, či sa navrhovaná činnosť alebo jej zmena bude posudzovať podľa tohto zákona, primerane sa použijú kritériá pre zisťovacie konanie uvedené v prílohe č. 10, pričom príslušný orgán prihliada aj na stanoviská podľa § 23 ods. 4.

(4) Na zisťovacie konanie k zámeru sa vzťahujú primerane § 22 ods. 5 a 6, § 23 a § 53 ods. 3.

(6) Príslušný orgán oznámenie o zmene navrhovanej činnosti, ktoré je v súlade s odsekom 1 písm. b), do troch pracovných dní po doručení

a) zašle povolujuúcemu orgánu, dotknutému orgánu a dotknutej obci,

b) zverejní na svojom webovom sídle.

(8) Dotknutá obec do troch pracovných dní po doručení oznámenia o zmene navrhovanej činnosti informuje verejnosť na svojom webovom sídle, ak ho má zriadené, a na úradnej tabuli obce o tejto skutočnosti a o tom, kde a kedy možno do oznámenia o zmene navrhovanej činnosti nahliadnuť, v akej lehote môže verejnosť zasielať pripomienky a miesto, kde sa môžu pripomienky podávať, pričom zabezpečí sprístupnenie oznámenia o zmene navrhovanej činnosti pre verejnosť najmenej desať pracovných dní od zverejnenia uvedených informácií.

(9) Rezortný orgán, povolujuúci orgán, dotknutý orgán a dotknutá obec môžu doručiť príslušnému orgánu písomné stanoviská k oznámeniu o zmene navrhovanej činnosti do desiatich pracovných dní od jeho doručenia; ak sa nedoručí písomné stanovisko v uvedenej lehote, tak sa stanovisko považuje za súhlasné. Verejnosť môže doručiť príslušnému orgánu písomné stanovisko k oznámeniu o zmene navrhovanej činnosti do desiatich pracovných dní od zverejnenia uvedených informácií podľa odseku 8; písomné stanovisko sa považuje za doručené, aj keď bolo v určenej lehote doručené dotknutej obci.

(10) Príslušný orgán si môže vyžiadať k zámeru alebo oznámeniu o zmene navrhovanej činnosti od navrhovateľa doplňujúce informácie na objasnenie pripomienok a požiadaviek vyplývajúcich zo stanovisk podľa odseku 9 alebo § 23 ods. 4, ktoré sú nevyhnutné na rozhodnutie o tom, či sa navrhovaná činnosť alebo jej zmena má posudzovať podľa tohto zákona.

(11) Výsledkom zisťovacieho konania je rozhodnutie vydané v zisťovacom konaní. (13) Výroková časť rozhodnutia vydaného v zisťovacom konaní, okrem náležitostí ustanovených všeobecným predpisom o správnom konaní, obsahuje určenie, či sa navrhovaná činnosť alebo jej zmena má posudzovať podľa tohto zákona. Ak ide o rozhodnutie, v ktorom sa určilo, že navrhovaná činnosť alebo jej zmena nepodlieha posudzovaniu podľa tohto zákona, výroková časť rozhodnutia obsahuje aj podmienky, ktoré eliminujú alebo zmierňujú vplyv na životné prostredie.

(13) Výroková časť rozhodnutia vydaného v zisťovacom konaní, okrem náležitostí ustanovených všeobecným predpisom o správnom konaní, obsahuje určenie, či sa navrhovaná činnosť alebo jej zmena má posudzovať podľa tohto zákona. Ak ide o rozhodnutie, v ktorom sa určilo, že navrhovaná činnosť alebo jej zmena nepodlieha posudzovaniu podľa tohto zákona, výroková časť rozhodnutia obsahuje aj podmienky, ktoré eliminujú alebo zmierňujú vplyv na životné prostredie.

45. Podľa § 64 Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie na konania podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem

- a) konania podľa druhej a štvrtej časti zákona,
- b) osobitosti konania podľa § 20 ods. 1 a 3,
- c) upustenia od variantného riešenia podľa § 22 ods. 6,
- d) určenia obcí, v ktorých bude zámer k nahliadnutiu podľa § 23 ods. 2,
- e) určenia rozsahu hodnotenia a harmonogramu podľa § 30,
- f) konfliktu záujmov podľa § 63a,
- g) vydávania potvrdenia o súlade podľa § 37a.

46. Predmetom súdneho prieskumu správneho súdu je rozhodnutie žalovaného, ktorým potvrdil rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa o tom, že navrhovateľom (ďalším účastníkom konania 1/) oznámená zmena navrhovanej činnosti sa nebude posudzovať podľa Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie.

47. Úlohou správneho súdu v tomto súdnom konaní bolo preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy v rozsahu a z dôvodov uvedených v správnej žalobe žalobcu. Správne súdnictvo je ovládané dispozičnou zásadou, čo znamená, že určenie rozsahu a obsahu prieskumu správneho súdu patrí žalobcovi (§ 134 ods. 1 SSP). Žalobca musí v zákonom stanovenej lehote uviesť dôvody, z ktorých musí byť zrejmé, z akých konkrétnych skutkových a právnych dôvodov považuje napadnuté výroky rozhodnutia za nezákonné (žalobné body), a to v zmysle § 182 ods. 1, písm. e) SSP. Niet pochýb o tom, že žalobca ako zainteresovaná verejnosť v oblasti ochrany životného prostredia má významné procesné práva v administratívnych konaniach majúcich vplyv na životné prostredie. Procesné práva zainteresovanej verejnosti musia byť realizované v súlade s vnútroštátnou legislatívou, ktorá určuje podmienky účasti zainteresovanej verejnosti v administratívnych konaniach v oblasti životného prostredia. Ako akýkoľvek iný žalobca, aj zainteresovaná verejnosť je povinná v správnej žalobe uviesť všetky zákonné náležitosti v zmysle § 182 SSP, vrátane dôvodov žaloby, z ktorých musí byť zrejmé, z akých konkrétnych skutkových a právnych dôvodov považuje žalobca rozhodnutie alebo opatrenie orgánu verejnej správy za nezákonné. Žalobca je povinný poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie zákona. Za žalobné body nemožno považovať prostý výpočet ustanovení zákona, ktoré mal orgán verejnej správy porušiť, ani všeobecné tvrdenia o práve verejnosti na priaznivé životné prostredie. Je pravda, že vymedzenie pojmu „žalobný bod,“ resp. „žalobná námietka“ nemožno chápať príliš zužujúco, avšak pre správny súd musí byť aspoň v hrubých rysoch možné vyvodiť, prečo žalobca považuje rozhodnutie orgánu verejnej správy za nezákonné. Dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia musia byť vymedzené aspoň tak, aby správny súd pri aplikácii všeobecného pravidla, že súd pozná právo (iura novit curia) mohol dostatočne určiť, akým smerom bude zameraný jeho súdny prieskum.

48. V bodoch 1. až 3. správnej žaloby (opísané v bode 10. tohto rozsudku) žalobca neuviedol žiadne konkrétne žalobné námietky, ktorými by odôvodňoval nezákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, keďže neuviedol žiadnu príliehavú skutkovú a právnu argumentáciu vzťahujúcu sa na prejednávanú vec. Je nepochybné, že žalobca je občianskym združením

s predmetom činnosti zabezpečujúcim presadzovanie verejných záujmov na ochranu životného prostredia, ktorému prináležia oprávnenia vyplývajúce z vnútroštátnej a medzinárodnej právnej úpravy zabezpečujúce možnosť presadzovať záujmy verejnej ochrany životného prostredia v rozličných druhoch administratívnych procesov. Tieto žalobné námietky však nemajú konkrétny materiálny obsah zabezpečujúci presadzovanie záujmov ochrany životného prostredia v konkrétnej prejednávanej veci.

49. Pokiaľ žalobca v bode 4. správnej žaloby všeobecne tvrdil, že mu vždy išlo o úplné, presné a správne informácie o životnom prostredí, príčinách stavu a následkoch, ktoré konkrétny projekt bude mať na životné prostredie, pričom len poukázal na viaceré ustanovenia Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, Zákona o životnom prostredí a Správneho poriadku, správny súd uvádza, že takéto tvrdenie žalobcu má len konštatačný charakter a nepredstavuje relevantnú žalobnú námietku, na základe ktorej by správny súd mohol vykonať súdny prieskum napadnutých rozhodnutí orgánov verejnej správy. Ako už správny súd uviedol vyššie, je povinnosťou žalobcu zrozumiteľne a určito formulovať žalobné dôvody v správnej žalobe, keďže podľa § 182 ods. 1 písm. e) SSP musí žalobca v správnej žalobe okrem všeobecných náležitostí podania uviesť dôvody žaloby, z ktorých musí byť zrejmé, z akých konkrétnych skutkových a právnych dôvodov žalobca považuje napadnuté výroky rozhodnutia za nezákonné. Je povinnosťou žalobcu vymedziť dôvody správnej žaloby dostatočne konkrétne tak, aby správny súd mohol vykonať súdny prieskum napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy. Dostatočne konkrétne a jednoznačné vymedzenie žalobných bodov má zásadný význam pre určenie toho, čo správny súd môže podrobiť súdnemu prieskumu zákonnosti rozhodnutia a postupu orgánu verejnej správy a čím sa správny súd zaoberať nemôže, keďže podľa § 134 ods. 1 SSP je správny súd viazaný rozsahom a dôvodmi správnej žaloby. Z formulácie žalobných bodov preto musí byť pre správny súd jasné a zrozumiteľné, aké argumenty žalobca uvádza na podporu svojich tvrdení o nezákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy. Správny súd nie je oprávnený dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy uvedené v správnej žalobe namiesto žalobcu vyhľadávať a dopĺňať podľa zistení z administratívneho spisu, resp. všeobecne uplatnené dôvody nezákonnosti napadnutých rozhodnutí orgánov verejnej správy sám konkretizovať na daný prípad a rovnako nemôže vychádzať pri súdnom prieskume rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy ani z domniek o obsahu žalobných námietok žalobcu. Ak by tak správny súd urobil, nebol by už nestranným súdom, ale fakticky by prevzal, resp. suploval úlohu advokáta žalobcu, čo by bolo v hrubom rozpore nielen so základnými princípmi správneho súdneho konania, predovšetkým zásady podľa § 5 ods. 9 SSP, podľa ktorej „v konaní pred správnym súdom majú účastníci konania rovné postavenie. Účastníci konania sú povinní preukázať svoje tvrdenia a vykonať úkony v lehote určenej správnym súdom,“ najmä však s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého „Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.“ V prípade, ak by správny súd za žalobcu sám dopĺňal všeobecne uplatnené žalobné dôvody, resp. ich sám konkretizoval a proaktívne vyhľadával z obsahu administratívneho spisu dôvody nezákonnosti rozhodovania a postupov orgánov verejnej správy, porušil by čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a negoval by princíp materiálneho právneho štátu. Uvedené platí aj napriek skutočnosti, že žalobca podal správnu žalobu v postavení zainteresovanej verejnosti podľa § 42 ods. 1 písm. a) SSP ako združenie, ktoré si kladie za cieľ chrániť záujem verejnosti na ochrane životného prostredia. Ani skutočnosť, že žalobca ako zainteresovaná verejnosť presadzuje verejný záujem na ochrane životného prostredia ho nezbavuje povinnosti uviesť v správnej žalobe konkrétne dôvody, prečo považuje rozhodnutie orgánu verejnej správy za nezákonné. Žalobca nepatrí do kategórie tzv. slabších účastníkov konania (napr. fyzické osoby v konaniach o správnej žalobe v sociálnych veciach a vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia), a preto niet dôvodu, aby správny súd akokoľvek napomáhal žalobcovi jeho usmerňovaním alebo vyhľadávaním dôvodov nezákonnosti rozhodovania a postupov orgánov verejnej správy aj bez jeho návrhu, resp. nad rozsah žalobcom formulovaných žalobných bodov. Žiada sa tiež dodať, že správny súd už vydal množstvo rozhodnutí, v ktorých upozorňoval žalobcu na potrebu konkretizácie žalobných námietok a na princípy súdneho prieskumu zákonnosti rozhodovania a postupov orgánov verejnej správy.

50. Rovnako ani prosté uvedenie vybraných právnych predpisov a ich citácia bez toho, aby žalobca v správnej žalobe uviedol, akým konkrétnym rozhodovaním alebo postupom orgánu verejnej správy boli porušené a aký to malo dopad na verejné subjektívne práva verejnosti v oblasti životného prostredia, nepredstavuje relevantnú žalobnú námietku, ktorá by správnemu súdu umožňovala vykonať súdny prieskum napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy. Pokiaľ žalobca v správnej žalobe poukazoval na viaceré rozhodnutia súdov Slovenskej republiky, Súdneho dvora Európskej únie

a Európskeho súdu pre ľudské práva, pričom uviedol len vybranú časť z ich odôvodní, správny súd uvádza, že bez toho, aby žalobca konkretizoval ako sú v nich uvedené závery aplikovateľné na skutkový a právny stav prejednávanej veci, je takéto poukázanie bezpredmetné. Nepostačuje na rozhodnutia súdov len poukázať a stotožniť sa s nimi. Aby bolo poukázanie na ne zo strany žalobcu relevantné, žaloba by musel ozrejmiť ich právny a skutkový základ, najmä ich blízkosť s prejednanou vecou, predmet, sporné ustanovenia zákona, relevantné právne závery a konkrétne dôsledky ich vplyvu na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, v danom prípade rozhodnutia žalovaného spolu s rozhodnutím orgánu verejnej správy prvého stupňa. Výňatky odôvodnení súdnych rozhodnutí takéto kritériá nespĺňajú. Ohľadom viacerých všeobecných tvrdení žalobcu uvedených v správnej žalobe, ktoré sú podľa ich obsahu len prezentáciou jeho názorov na posudzovanie vplyvov zmeny navrhovanej činnosti na životné prostredie, správny súd uvádza, že všeobecné tvrdenia a formulácie použité žalobcom v tých parciálnych častiach správnej žaloby, ktoré neobsahujú konkrétnu skutkovú a právnu argumentáciu vzťahujúcu sa k preskúmanému konkrétnemu prípadu, vzhľadom na vyššie uvedené, neumožňujú súdny prieskum napadnutého rozhodnutia žalovaného spolu s rozhodnutím orgánu verejnej správy prvého stupňa. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky, je súd (rovnako tak aj orgán verejnej správy) povinný zodpovedať len taký argument, ktorý sa týka veci a je zároveň konkrétny (t.j. formulovaný dostatočne jasným spôsobom). Za relevantný možno podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. vo veciach *Hiro Balani v. Španielsko*, § 28; *Bochan v. Ukrajina*, § 84; *Krasulya v. Rusko*, § 52) považovať taký argument, ktorý ak by bol vyhodnotený ako „opodstatnený“ (vecne správny), mal by vplyv na výsledok rozhodnutia vo veci.

51. Všeobecný a nekonkrétny charakter má aj tvrdenie žalobcu v správnej žalobe, že „napadnuté rozhodnutie“ (žalobca na viacerých miestach v správnej žalobe poukazuje len na „rozhodnutie“ bez toho, aby uviedol, či má na mysli rozhodnutie žalovaného alebo rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa, keďže v zmysle žalobného petitu sú predmetom súdneho prieskumu obe rozhodnutia, pričom správny súd sa môže len domnievať z kontextu tvrdení žalobcu, o ktoré rozhodnutie sa v jednotlivom prípade jedná) vo vyhodnení kritérií podľa prílohy č. 10 Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie neobsahovalo vyhodnotenie žiadnych ukazovateľov podľa osobitných hmotnoprávných predpisov, a teda je úvaha orgánu verejnej správy svojoľná a „mimo zákonom predpokladaných rozsah úvah“, ktoré sa pri skúmaní zaťaženia životného prostredia majú aplikovať. Ako už bolo uvedené vyššie, bez toho, aby žalobca konkrétne uviedol, ktoré kritériá podľa prílohy č. 10 Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie orgán verejnej správy vo svojom rozhodnutí nevyhodnotil, či bolo dané kritérium vzhľadom na skutkové okolnosti predmetnej veci relevantné a aký dôsledok malo jeho nevyhodnotenie na zistenie skutkového stavu veci v danom prípade, len samotné konštatovanie žalobcu nemožno považovať takú žalobnú námietku, ktorá by bola spôsobilá spochybniť zákonnosť rozhodnutia žalovaného alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa. Nestačí len tvrdiť, že neboli vyhodnotenú bližšie nešpecifikované „ukazovatele podľa osobitných hmotnoprávných predpisov“. Správny súd nie je povinný a ani nemôže namiesto žalobcu sám vyhľadávať, ktoré „ukazovatele“ neboli podľa všeobecného tvrdenia žalobcu vyhodnotenú. Navyše, predmetné tvrdenie žalobcu už bolo obsahom jeho odvolacích námietok proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy prvého stupňa, s ktorými sa žalovaný vysporiadal na str. 7 svojho rozhodnutia tak, že žalobca sa zrejme dôkladne neoboznámil s rozhodnutím orgánu verejnej správy prvého stupňa, keďže tento vyhodnotenie zmeny navrhovanej činnosti podľa kritérií z prílohy č. 10 Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie uviedol na stranách 20 až 24 svojho rozhodnutia, s čím sa stotožňuje aj správny súd, keďže z odôvodnenia rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa je zrejme, že orgán verejnej správy prvého stupňa vyhodnotil vplyvy zmeny navrhovanej činnosti ďalšieho účastníka 1/ na chránené územia, ich ochranné pásma a biodiverzitu, na faunu, flóru a ich biotopy, na štruktúru a využívanie krajiny, na horninové prostredie, nerastné suroviny, geodynamické javy a geomorfologické pomery, na klimatické pomery, na ovzdušie, na vodné pomery, na obyvateľstvo, na pôdu, popísal synergické a kumulatívne vplyvy a vykonal posúdenie súladu zmeny navrhovanej činnosti s územnoplánovacou dokumentáciou. Ak mal žalobca za to, že niektoré konkrétne požiadavky podľa osobitných predpisov neboli orgánom verejnej správy prvého stupňa (resp. ani žalovaným v odvolacom konaní) vyhodnotenú, mal ich v správnej žalobe uviesť spolu s tvrdením o porušení konkrétnych ustanovení zákona a o následkoch pre zákonnosť rozhodnutia, čo však neurobil. Tvrdenia žalobcu, že rozhodnutím zo zisťovacieho konania sa prekonáva hmotnoprávna ochrana životného prostredia podľa § 11 Zákona o životnom prostredí a procesnoprávna ochrana podľa § 38 ods. 3 Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, resp. že orgán verejnej správy rezignoval na aplikáciu systematického, logického a teleologického výkladu práva v zmysle

súdnej judikatúry, sú len prejavom názoru žalovaného, ktorý nie je spôsobilý sám osebe spochybníť zákonnosť rozhodnutia žalovaného a rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa. Tvrdenie žalobcu v správnej žalobe, že všetky jeho pripomienky uvedené vo vyjadrení k zámeru boli relevantné a dostatočne konkrétne, je navyše v rozpore s obsahom napadnutých rozhodnutí a aj s obsahom administratívneho spisu, keďže žalobca sa k podkladom rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa nevyjadril, nepredložil po upovedomení orgánu verejnej správy prvého stupňa zo dňa 13. júla 2022 žiadne svoje stanovisko a svoje výhrady prezentoval až v odvolaniach proti žalovaným zrušenému Rozhodnutiu orgánu verejnej správy prvého stupňa č. OUTN-OSZP3-2022/019789-016 zo dňa 25. júla 2022 a rozhodnutiu orgánu verejnej správy prvého stupňa, ktoré je predmetom súdneho prieskumu v tomto konaní.

52. Ako dostatočne konkrétnu žalobnú námietku nemohol správny súd vyhodnotiť ani tvrdenia žalobcu, že orgány verejnej správy v napadnutých rozhodnutiach neurčili stav ovzdušia v zaťažovanom území, „vplyv navrhovanej činnosti ani stav, ktorý má nastať po realizácii samotného zámeru“ a prahové hodnoty vo vzťahu k ochrane ovzdušia, ale ani k ochrane vôd, a to rovnako pre ich všeobecnosť (viď bod 49. tohto rozsudku). Žalobca v správnej žalobe neuviedol, z ktorého konkrétneho ustanovenia zákona vyplýva orgánom verejnej správy povinnosť uviesť žalobcom požadované „prahové hodnoty“ vo vzťahu k ochrane ovzdušia a vôd, a na základe čoho sa domnieva, že rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa z tohto dôvodu nespĺňajú náležitosti podľa Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o ktoré náležitosti sa má konkrétne jednať. Žalobca len všeobecne konštatoval, že „rozhodnutím“ boli porušené povinnosti podľa § 20a Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, ktoré žalobca vzhladal v tom, že v ňom nebola podľa jeho názoru uvedená úvaha orgánu verejnej správy o opodstatnenosti a účelnosti „uložených podmienok“, ktoré podľa žalobcu nespĺňajú charakteristiku zmierňujúcich opatrení podľa § 29 ods. 13 Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a podľa jeho názoru sú len „nekvalifikovaným uvedením arbitrárnych povinností, ktorých jediným účelom a cieľom je iba ich formalistické uvedenie v rozhodnutí bez toho, aby bol preukázaný ich účel zmierňovania negatívnych vplyvov navrhovanej činnosti a či bez toho, aby sa preukázal ich akýkoľvek environmentálny prínos“. Predmetné tvrdenia žalobcu podľa správneho súdu nepredstavujú relevantnú námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy, ale opätovne len vyjadrenie vlastného hodnotiaceho úsudku žalobcu, pričom len samotná skutočnosť, že žalobca považuje opatrenia na obmedzenie vplyvu zmeny navrhovanej činnosti určené vo výroku rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa za nedostatočné, nespochybňuje bez ďalšieho zákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa. Správny súd považuje zmierňovacie opatrenia v bodoch 1. až 14 výroku rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa za dostatočne konkrétne a vykonateľné, čím je naplnená zákonná požiadavka podľa § 29 ods. 13 Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie. Žalobca neuviedol v správnej žalobe žiadnu argumentáciu, ktoré konkrétne podmienky určené orgánom verejnej správy prvého stupňa v bodoch 1. až 14. výroku jeho rozhodnutia a z akého zákonného dôvodu nespĺňajú kritériá konkrétneho zmierňovacieho opatrenia, ale len vyjadril svoj vlastný subjektívny postoj k nim. Správny súd opätovne podotýka, že nie je oprávnený sám vyhladávať namiesto žalobcu dôvody nezákonnosti napadnutých rozhodnutí orgánov verejnej správy len na základe skutočnosti, že žalobca nepovažuje uložené zmierňujúce opatrenia vo vzťahu k zmene navrhovanej činnosti ďalšieho účastníka 1/ za dostatočné, a to ani v prípade, ak je žalobca zainteresovanou verejnosťou, ktorá presadzuje verejný záujem na ochrane životného prostredia.

53. Námietku nepreskúmateľnosti „rozhodnutia“, ktoré podľa žalobcu nie je odôvodnené podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, správny súd taktiež nemohol vyhodnotiť ako dôvodnú. Žalobca tvrdil, že podľa jeho názoru môže správny súd preskúmať len také rozhodnutie, ktoré obsahuje zoznam podkladov rozhodnutia, aby bolo možné „skontrolovať či úrad konal v súlade so zásadou materiálnej pravdy“, ďalej voľnú úvahu podľa § 33 ods. 4 Správneho poriadku, kauzálny nexus právneho vyhodnotenia a vyhodnotenie pripomienok účastníkov konania. Správny súd má za to, že na základe takto všeobecne uplatnenej námietky nemožno preskúmané rozhodnutia tak orgánu verejnej správy prvého stupňa, ako aj žalovaného, považovať za nepreskúmateľné. V preskúmaných rozhodnutiach je uvedený postup orgánu verejnej správy v administratívnom konaní, sú označené dôkazy, z ktorých orgány verejnej správy vychádzali, ako aj skutkový stav, ktorý vyvodili z vykonaných dôkazov, rozhodnutia obsahujú právne posúdenie vecí a úvahy, ktorými sa orgány verejnej správy spravovali pri ich vydaní. Orgán verejnej správy prvého stupňa sa v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne zaoberal predloženým oznámením navrhovateľa (ďalšieho účastníka 1/) o zmene navrhovanej činnosti, pripomienkami a navrhnutými opatreniami subjektov, ktoré predložili svoje stanoviská, ako aj

podrobne a dostatočne konkrétne vyhodnotil dopady zmeny navrhovanej činnosti na životné prostredie a jeho jednotlivé zložky (str. 20 až 24 rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa). Napadnuté rozhodnutia orgánov verejnej správy spĺňajú všetky náležitosti rozhodnutí podľa § 47 Správneho poriadku, § 20a a § 29 ods. 13 Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie.

54. Rovnako tvrdenie žalobcu, že orgán verejnej správy neuviedol vecné a právne vyhodnotenie pripomienok a doručených stanovísk, čo popiera účel a zmysel rozhodnutia podľa Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, nemožno považovať za relevantnú námietku nepreskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí orgánov verejnej správy, a to opätovne pre jeho všeobecnosť. Žalobca v správnej žalobe neuviedol, ktoré konkrétne stanovisko dotknutého orgánu, rezortného orgánu alebo povoľujúceho orgánu nebolo vyhodnotené a prečo to malo tak zásadný vplyv na obsah rozhodnutia orgánu verejnej správy, že to spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť. Naopak, z odôvodnenia rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa je zrejmé, stanoviská ktorých orgánov boli v zisťovacom konaní o zmene navrhovanej činnosti ďalšieho účastníka 1/ predložené, ako sa s nimi orgán verejnej správy prvého stupňa vyrovnal (str. 8 až 15), pričom orgán verejnej správy ich zohľadnil v obsahu zmierňujúcich opatrení v bodoch 1. až 14. výroku svojho rozhodnutia.

55. Pokiaľ žalobca v správnej žalobe obsahovo vo vzťahu k rozhodnutiu žalovaného tvrdil, že žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia neposúdil opodstatnenosť jeho odvolacích námietok, ani dané tvrdenie žalobcu nemohol správny súd považovať za dôvodnú námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného, a to opätovne pre jej všeobecnosť, čo neumožňuje správne mu súdu vykonať v tomto ohľade súdny prieskum rozhodnutia žalovaného. Pre úplnosť ale správny súd konštatuje, že žalovaný sa na str. 5 až 8 svojho rozhodnutia konkrétne vysporiadal s odvolacími námietkami žalobcu (opísané v bodoch 6. až 9. tohto rozsudku), pričom poskytol zrozumiteľnú a konkrétnu argumentáciu, s ktorou sa správny súd stotožňuje. Správny súd tiež podotýka, že len samotná nespokojnosť žalobcu s vysporiadaním sa s jeho odvolacími námietkami, resp. jeho želanie, aby bolo vyhodnotenie žalovaným vykonané inak, t. j. v súlade s jeho predstavou, nesvedčí o nezákonnosti rozhodnutia žalovaného. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa konajúci orgán verejnej moci (súd alebo orgán verejnej správy) stotožnil s jeho názormi, čo vyplýva aj z Uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04 zo dňa 31. augusta 2004.

56. Námietka žalobcu, že v konaní pred orgánmi verejnej správy nebolo zohľadnené stanovisko podľa § 16a ods. 1 Zákona o vodách, resp. že orgány verejnej správy predloženie takého stanoviska od žalobcu ani nežiadali, nie je dôvodná. Žalobca uvedené namietal už v odvolaní proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy prvého stupňa, pričom žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí s predmetnou otázkou dostatočne vysporiadal, keď uviedol, že Zákon o posudzovaní vplyvov na životné prostredie v žiadnom ustanovení neurčuje, aby podkladom rozhodnutia zo zisťovacieho konania bolo záväzné stanovisko podľa § 16a ods. 1 Zákona o vodách, pričom v dôsledku nezosúladenia schválenia noviel Zákona o vodách a Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie v legislatívnom procese aplikácia ustanovenia § 73 ods. 21 poslednej vety Zákona o vodách nebola možná. Žalovaný tiež dodal, že záväzné stanovisko podľa § 16a ods. 1 Zákona o vodách sa vydáva len pre tie činnosti, ktorých realizáciou môže dôjsť k nesplneniu environmentálnych cieľov podľa § 16 ods. 6 písm. b) Zákona o vodách, pričom realizáciou zmeny navrhovanej činnosti nedôjde k zmenám fyzikálnych vlastností útvaru povrchovej vody alebo k zmenám hladiny útvaru podzemnej vody. Správny súd sa s uvedeným odôvodnením žalovaného stotožňuje a považuje ho za zrozumiteľné a vecne správne. Nemožno konštatovať, že by orgány verejnej správy tým, že od ďalšieho účastníka 1/ nepožadovali predloženie záväzného stanoviska podľa § 16a ods. 1 Zákona o vodách, zaťažili svoje rozhodnutia vadou nedostatočne zisteného skutkového stavu. Rovnako dôvodná nie je ani námietka žalobcu, že v zisťovacom konaní nebola zohľadnená jeho požiadavka, aby ďalší účastník 1/ zabezpečil opatrenia v súlade s BAT 34 v zmysle Vykonávacieho rozhodnutia komisie, ktorá rovnako už bola predmetom odvolania žalobcu proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy prvého stupňa. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí aj v tomto ohľade zrozumiteľne uviedol, že ďalší účastník 1/ realizuje tzv. vonkajšie aeróbne spracovanie biologického odpadu, pre ktoré je v zmysle Vykonávacieho rozhodnutia komisie určený BAT 36 a 37, a teda pri ďalšom účastníkovi 1/ zvolenom technologickom postupe sa opatrenia podľa BAT 34 nerealizujú. Žalobca ani v správnej žalobe nespochybnil správnosť záveru žalovaného a uviedol len svoje vlastné hodnotiace úsudky, že eliminácia znečisťujúcich látok do ovzdušia pri výrobných procesoch kompostu ďalšieho účastníka 1/ by nemala byť iná ako maximálne možná, a že orgány verejnej správy nepostupovali v súlade s „účelom a cieľom“ Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, Zákona o ovzduší a Zákona o odpadoch bez toho, aby uviedol konkrétne

ustanovenie zákona, ktoré orgány verejnej správy v tomto ohľade porušili a aký to malo mať vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí. Pokiaľ žalobca v správnej žalobe namietal, že podkladom pre rozhodnutia orgánov verejnej správy nebola tzv. rozptylová štúdia, ani uvedenú námietku nebolo možné vyhodnotiť ako dôvodnú. Zo Stanoviska Okresného úradu Trenčín, odboru starostlivosti o životné prostredie, štátnej správy ochrany ovzdušia č. OU-TN-OSZP3/2022/020090-002 zo dňa 1. júna 2022, ktoré bolo podkladom rozhodnutia v zisťovacom konaní, vyplýva, že odborný emisno-technologický posudok vypracovaný oprávnenou osobou (žalobcom požadovaná rozptylová štúdia) je ďalší účastník 1/ povinný predložiť spolu so žiadosťou o súhlas podľa § 17 ods. 1 Zákona o ovzduší, a to až v ďalšom povoľovacom stupni, t. j. po zisťovacom konaní, ktoré je predmetom súdneho prieskumu v zmysle správnej žaloby žalobcu. Orgány verejnej správy preto nepochybili, ak predloženie daného emisno-technologického posudku nepožadovali v zisťovacom konaní podľa Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie. Navyše, žalobca opätovne v správnej žalobe neuviedol ustanovenie zákona, ktoré mali orgány verejnej správy v tomto ohľade porušiť a prečo sú ich rozhodnutia z tohto dôvodu nezákonné. Žalobca v správnej žalobe uviedol len svoje subjektívne názory a hodnotenia vo vzťahu k ochrane ovzdušia v súvislosti so zmenou navrhovanej činnosti ďalšieho účastníka 1/ (bod 18. tohto rozsudku), čo nie je samé osebe spôsobilé spochybniť zákonnosť rozhodnutia žalovaného a rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa.

57. Viaceré hodnotiace tvrdenia a závery žalobcu opísané v bode 17. tohto rozsudku nepredstavujú podľa správneho súdu relevantné žalobné námietky, ale len polemiku s dôvodmi rozhodnutia žalovaného a rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa. Žalobca nekonkretizoval, v čom má v tomto ohľade spočívať nezákonnosť rozhodovania, resp. postupov orgánov verejnej správy, pričom správny súd nemôže namiesto žalobcu vyhľadávať dôvody nezákonnosti napadnutých rozhodnutí orgánov verejnej správy (podrobnejšie vid' bod 49. tohto rozsudku). Správny súd len pre úplnosť vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu o absencii eurokonformného výkladu orgánmi verejnej správy aplikovaných právnych predpisov dopĺňa, že v slovenskom právnom systéme bola príslušná Smernica EIA, ako aj jednotlivé ustanovenia Aarhuského dohovoru, transponované do Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a zákona č. 245/2003 Z. z. o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia v znení neskorších predpisov, a preto vnútroštátne právne predpisy aplikované v preskúmvanej veci predstavujú vo svojej podstate práve výkon práva Európskej únie (napr. rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Svk/9/2023 zo dňa 27. júna 2024).

58. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti správny súd dospel k záveru, že z dôvodov uplatnených v správnej žalobe rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím orgánu verejnej správy prvého stupňa nie je nezákonné, a preto správnu žalobu podľa § 190 SSP zamietol ako nedôvodnú.

59. K návrhom žalovaného a ďalšieho účastníka 1/, aby správny súd správnu žalobu uznesením odmietol z dôvodu, že sa podľa ich názoru jedná o tzv. šikanóznou žalobcu, správny súd uvádza, že k hodnoteniu správnej žaloby ako šikanóznej je potrebné pristupovať reštriktívne, keďže odmietnutie správnej žaloby bez jej vecného prejednanja, môže byť v konflikte s právom fyzickej alebo právnickej osoby na súdnu ochranu a prístup k súdu. Podľa Uznesenia Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Svk/14/2021 zo dňa 23. februára 2022, ktoré bolo zverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pod č. 14/2022: „Odmietnutie správnej žaloby postupom podľa § 28 Správneho súdneho poriadku predstavuje kvázi sankčný nástroj „trestajúci“ zneužívanie práva zo strany účastníka konania, a preto je nevyhnutné k aplikácii tohto inštitútu pristupovať výnimočne, zvlášť opatrne a reštriktívnym spôsobom. Zároveň platí pravidlo „v pochybnostiach v prospech“, teda pokiaľ má konajúci súd pochybnosť o šikanóznom konaní konkrétneho účastníka konania (napríklad ak niektoré jeho námietky môžu vyznievať šikanózne a iné zase dosahujú intenzitu „obyčajnej“ nedôvodnosti), správnu žalobu meritórne prejedná, čím dôjde k materiálnemu naplneniu článku 46 Ústavy a vyhne sa porušeniu princípu zákazu denegatio iustitiae (odmietnutiu spravodlivosti)“. Ako vyplýva z citovaného rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, správnu žalobu možno odmietnuť ako šikanóznou podľa § 28 SSP len v prípadoch, ak je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že je v celom svojom obsahu šikanóznym podaním, ktorého účelom nie je domáhanie sa súdnej ochrany proti nezákonnosti rozhodovania alebo postupov orgánov verejnej správy, ale samoúčelné využívanie prostriedkov právnej ochrany. Skutočnosť, že správny súd nevyhodnotil žiadnu zo žalobných námietok žalobcu v jeho správnej žalobe ako dôvodnú, neznamená, že sa jedná bez ďalšieho o šikanóznou žalobu. Pri uplatnení zásady in dubio pro reo preto správny súd

pristúpil k vecnému prieskumu rozhodnutia žalovaného spolu s rozhodnutím orgánu verejnej správy prvého stupňa.

60. Žalobca v správnej žalobe žiadal správny súd, aby Súdnemu dvoru Európskej únie položil prejudiciálnu otázku v znení: „a) Či postup správneho orgánu, ktorým sa neustanoví záväzná podmienka v rozhodnutí z konania o posudzovaní vplyvov na životné prostredie bez toho, aby boli určené porovnateľné alebo lepšie opatrenia na ochranu životného prostredia, je v súlade s právom Európskej únie; b) Či postup správneho orgánu, keď ani neuvažuje o prísnejšom environmentálnom štandarde ako je uvedené v zámere navrhovateľa, je v súlade so Smernicou EIA a právom Európskej únie“. Žalobca návrh na položenie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie bližšie neodôvodnil. Podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie má Súdny dvor Európskej únie právomoc vydať predbežný nález o otázkach, ktoré sa týkajú: a) výkladu zmlúv, b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradu alebo agentúr Únie. Primárnym účelom prejudiciálneho konania je teda zabezpečiť jednotnosť výkladu práva pri jeho aplikácii súdmi členských štátov. Súdny dvor Európskej únie už opakovane vyslovil, že čl. 267 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie mu neumožňuje uplatniť predpisy Európskej únie na konkrétny prípad, ale môže sa iba vyjadriť k výkladu zmlúv a aktov prijatých inštitúciami Európskej únie (napr. Rozsudok z 21. júna 2017 vo veci C-621/15, body 39 a 40). Podľa Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C - 495/18, body 19 a 20 „Zo znenia a systematiky článku 267 ZFEÚ vyplýva, že predpokladom prejudiciálneho konania je to, že vnútroštátne súdy skutočne riešia prebiehajúci spor, v rámci ktorého majú vydať rozhodnutie, ktoré bude môcť zohľadniť rozsudok z prejudiciálneho konania ... návrh na začatie prejudiciálneho konania totiž nesmeruje k formulácii poradných názorov na všeobecné alebo hypotetické otázky, ale je odôvodnený potrebou spojenou s efektívnym riešením sporu ...“ Žalobca vo svojom návrhu neuviedol, ktoré konkrétne normy európskeho práva majú byť objasnené v prejednávanej veci a ani neformuloval také znenie prejudiciálnej otázky, z ktorého by bolo zrejmé, ako môže byť prípadný rozsudok z prejudiciálneho konania zohľadnený pri riešení predmetu tohto konania. Napokon, predmetom prejudiciálnej otázky podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie nemôže byť otázka, či sa správne aplikovalo právo Európskej únie v konkrétnej veci. Správny súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti návrh žalobcu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvor Európskej únie, čo si implicitne vyžaduje prerušenie konania podľa § 100 ods. 1 písm. c) SSP, zamietol, pretože nezistil potrebu predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie.

61. O náhrade trov konania rozhodol správny súd podľa § 167 ods. 1 SSP a contrario, podľa ktorého má právo na náhradu trov konania v správnom súdnictve len taký žalobca, ktorý bol v konaní celkom alebo sčasti úspešný. Keďže žalobca v konaní o správnej žalobe nebol úspešný, správny súd mu náhradu trov konania nepriznal. Správny súd nerozhodoval o náhrade trov konania žalovaného, pretože žalovaný si právo na náhradu trov konania neuplatnil a ich vynaloženie nevyplýva ani zo spisu, pričom ani v prípade, ak by si ich bol uplatnil, nebolo by spravodlivé požadovať, aby ich hradil žalobca (správny súd nezistil podmienky pre priznanie práva na náhradu trov konania žalovaného v zmysle § 168 SSP). Ďalším účastníkom konania 1/ a 2/ voči žalobcovi, ktorý bol v konaní neúspešný, správny súd náhradu trov konania nepriznal, pretože im nevznikli žiadne trovy konania v súvislosti s plnením povinností, ktoré by im uložil správny súd (§ 169 SSP).

62. Toto rozhodnutie prijal senát správneho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP). Toto rozhodnutie prijal senát správneho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú môže podať účastník konania, ak bolo rozhodnuté v jeho neprospech, pričom ju musí podať v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia správneho súdu (§ 443 ods.2 písm. a) SSP).

Kasačná sťažnosť sa podáva na Správnom súde v Banskej Bystrici.

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený vyššie pod písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť:

- a) označenie napadnutého rozhodnutia, b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"), d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti. Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom (§ 449 ods. 1 SSP). Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosti podľa ods. 1 neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná, alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 449 ods. 2 písm. a) SSP).

Kasačnú sťažnosť je potrebné predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Poznámka: Rozsudok nepodpísala predsedníčka senátu JUDr. Alena Antalová a členka senátu JUDr. Darina Štoffová z dôvodu ich ospravedlnenej neprítomnosti na súde v čase jeho podpisovania.